

Herrer Landstingsmænd ikke, nej, deres Ordfører henstillede til os fra Venstres Side, om vi ikke vilde forlade denne Overenskomst, som var indgaaet, om vi ikke vilde i Henseende til militære Bevillinger gaa tilbage til det Standpunkt, Folketinget stod paa ved 3die Behandling; altsaa, de vilde have, at vi skulde underbyde Overenskomsten med Hensyn til Militærbevillingerne, det vilde man have, og saa vilde man slutte sig dertil. For at forstærke dette Krav var der en af Landstingsmændene — jeg kan sige det med det samme, denne Landstingsmand var den nuværende Kirkeminister — der i Fortsættelse af Ordførerens Henstilling til Venstremændene udtalte: Hvad foretrække de Herrer? Ministeriet Reedtz-Thott eller en ordinær Finanslov? Nu huske vi, at Situationen var den, at det var Landstingets Tilslutning, der manglede. Der var Enighed mellem Folketingets Repræsentanter og Ministeriet Reedtz-Thott. Vi huske, at Højres Ordfører havde sagt til os: I skulle forlade denne Overenskomst og gaa tilbage til eders oprindelige Standpunkt, saa ville vi gaa med dertil. Det maa vi, og saa er det, at den ærede Kirkeminister i Fortsættelse af Ordførerens Henvendelse kommer med sin Udtalelse, der ordret lød saadan: Hvad foretrække de Herrer, en ordinær Finanslov eller Ministeriet Reedtz-Thott? Denne Udtalelse af Kirkeministeren er karakteristisk for Højres Holdning, og den betegner klart og tydeligt, hvem det var, der styrtede Ministeriet Reedtz-Thott, thi det høje Landsting handlede i Overensstemmelse netop med dette Alternativ, som den ærede Kirkeminister stillede os. Vi holdt fast ved Overenskomsten med Ministeriet, og saa blev Resultatet, at Ministeriet maatte falde. Landstinget med den ærede Kirkeminister i Spidsen vilde et af to: Enten væk med Reedtz-Thott eller ingen ordinær Finanslov. Naar Forholdet er det — og det er en Kendsgerning, som kan blive afhjemlet, om nødvendig gøres, forekommer det mig rigtignok, at det er meget stærkt af den ærede Kirkeminister, naar han i Gaar sagde, at „hvem der vil have Sandheden at vide, skal høre det, at jeg har aldrig intrigeret mod Ministeriet Reedtz-Thott.“ Jeg ved ikke, om den højtærede Kirkeminister ikke vil erkende, at det er en Intrige, det, jeg her har skildret; maaske det er noget andet — jeg skal ikke strides med den ærede Minister om Betydningen af dette fremmede Ord, men det, jeg her har fremdraget, er en Kends-

gerning. Han sagde, at han har „aldrig intrigeret mod Ministeriet Reedtz-Thott,“ og han føjede til, „hvis De ønske at faa det at vide fra kompetent Side, saa havde vi ikke mange Dage før Ministerkrisen et Repræsentantmøde, hvor der var 30 Højremænd til Stede, og jeg beder Dem offentlig eller privat spørge disse Mænd, som vare der til Stede, De ville da faa at vide, at jeg mildest talt *ikke* har intrigeret mod Ministeriet Reedtz-Thott.“ Hvad den ærede Kirkeminister har udtalt over for de 30 Højrepræsentanter, ved jeg selvfølgelig ikke, men den anden Forsamling, Fællesudvalget, der ogsaa bestod af 30 Mænd, kunde, hvis de enkelte Medlemmers Hukommelse ikke svigter dem, bevidne, at den Fremstilling, jeg her har givet af, hvad der foregik i det paagældende Møde, er rigtig, og saa interesserer det ganske sikkert hverken dette Ting eller Offentligheden i det hele taget, hvad den ærede Kirkeminister som Højres Leder har sagt til de 30 Repræsentanter. Det, det kommer an paa, er, hvorledes de Herrer, den ærede Minister og hans Venner, optraadte der, hvor deres Optræden havde Betydning, hvor Resultatet af den kunde blive Fald eller Sæde for Ministeriet Reedtz-Thott. Derfor vil jeg atter igen slaa det fast, at det var Landstinget, der styrtede Ministeriet Reedtz-Thott, og det gjorde det, ikke tilfældig, ikke fordi Omstændighederne formede sig saadan, at det var uundgaeligt, men det gjorde det, fordi det *vilde* det, det gjorde det med fuld Bevidsthed om sin Handlings Rækkevidde og for dets Fællesudvalgsmedlemmers Vedkommende uden at lægge Skjul derpaa for os andre, idet de udtalte ved den nuværende Kirkeminister disse karakteristiske Ord: Hvad foretrække de Herrer af Venstre: Ministeriet Reedtz-Thott eller en ordinær Finanslov? Nu maa den ærede Minister godt for mig fastholde, at han ikke har intrigeret mod Ministeriet Reedtz-Thott, det skal jeg lade staa hen, jeg har kun her fremsat Fakta.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Bjerre): Jeg skal begynde med at gøre opmærksom paa det uomtvistelige Faktum, at trods det, at Ministeriet Reedtz-Thott var fremstillet som et Ministerium, der vilde Reformere og mægle mellem Tingene og ogsaa selv havde sagt, at det vilde stille sig uden for Partierne og mægle mellem Tingene, saa fulgte det dog dette høje Ting i dette Aar ved at gaa længere ned paa Forsvarsvæsenet, end man var gaaet